

Helsingissä 29/4 95.

Iskan omalle kulta - Maisulle!

Eilen läin Gerdaalle kirjoittamani kirjeen.
Ensin se ukkui iloa ja onnellisuutta, mutta sit-
ten sen ääni muuttui surulliseksi - ja se
oli minun julmuuteni takia. Voi, kuin nolostuin
ja kävin alakuluisesti, ja pian istuin kirjoit-
tamaan Sinulle ja pyytämään anteeksi, että
- heikko kuin silloin olin - olin semmoista Sinul-
ta kysynyt, vaikka aivan hyvin Sinua ymmärsin.
Mutta keskellä kaikkea putosi kynä kä-
destäni, en jaksanut jatkaa, vaan sanomaton
kaiho minut valtasi ja läksin pois yksinäi-
syyteen itkemään, itkemään katteria kyy-
neliä:

"Voi minua raukkaa, kuin olen yksin maail-
massa!... Ei ole ketään, joka rakastaa minua
oikein; joka rakastaa minua aivan kokonaan

semmoisen kuin olen, joka tuntisi minut
tuydellisesti, joka epäitsekästä ja rakkau-
della antaisi minulle anteeksi kuin
väärin teen... joka ymmärtäisi, että ih-
minen minussa heautaa kärsimyksissään,
silloin kun Kristus syntyi tähden
minut jättäen, sillä Kristus ei vika ei
minussa, en ole läheskään enkeli, olen
ihminen, ihminen, syntynen, heikko!...

„Olen aivan kuin toisten yläpuolella.
Kaikki ovat kuin lapsia. He rakastavat
minua, mutta he katsovat minun y-
lös - tietämättänsä. He odottavat minulta
jotakin: rakkautta, myötätuntoisuutta,
ymmärtämistä. Niin, minun pitää aina
lohduttaa, aina rakastaa, aina ymmärtää,
aina antaa anteeksi — ja aina kärsiä.
Ja jos satun väärin tekemään, niin mo-
litaan, niin nuihdellaan, niin käännä-
tään pois... Semmoisia ovat kaikki:
isä, siskot, ystävät, tuttavat — ja nyt voi-
tä se yksi — — Ei ketään, joka käsit-
täisi, etten ole enkeli; etten ainoi jak-

sa olla hyvä...

"Marsu on äiti. Oi, kyllä hän tietää
mitä se merkitsee: äiti... Se on juuri sem-
moinen korkea, suuri ystävä, joka ymmäri-
tää, joka auttaa taistelussa, joka hellästi
viepi oikealle tielle, joka tietää salaisuus-
det, jolle saa olla lapsi... Ja muuta riis-
tettiin äiti kun olim 8 vuoden vanha, ja
siitä saakka olen elämäni ollut tuota i-
kuista etsimistä, pyytämistä, ihävöimis-
tä... Itseni muu on täyttynyt kateen vas-
taus noihin kysymyksiini: mikä on oikea,
mikä on väärä? Ja olen lannennut ja nous-
sut, lannennut ja noussut... Oi, kuin
olen kärsinyt, kuin olen taistellut! Kuinka
ka monta kertaa olenkaan toivonut kuo-
levani....

"Nidellista rakkautta — sitä sydämmen
kaipaasi... Joku, joka auttaa rakkautta,
saamattakin... jonka luona huoleni haih-
tuu, jonka rinnalla pääni saa levähtää,
joka silittää hiuksiani hiljaisesti, keveästi,
joka kiuskaa lohdutusta, rakkautta....

Koko maailmalle annan rakkaute-
si - häneltä saisin. Ja ehto kanti va-
kastaisi? Haa! - enkelini, äitini, vuo-
leä iltatuuleni . . . . . "

Ja itkin, kunnes kaikki paha
sydämeeni oli poissa . . .

Sitten nousin - vahvaksi, iloisena!

Valon säde oli iskenyt sydämeeni,
Kristus oli taas siellä. - Valittaisinko -
minäkö? Entä ollut onnellisin ih-
minen maailmassa? Eikö minulla ollut
enemmän kuin kellään muulla? Mikä
on suurempi onni kuin antaa, antaa,
antaa? Ja miksi sydämeessäni asui
vrtlo, jollei sentään, että antaisin miel-
le vahvuutta, lohdutusta, iloa, rakkaut-
ta, apua, miesten vain? Oi, kuin on
mulla suuri tehtävä, kuin olen onnel-
linen! . . . . .

Maija, Maija, annathan anteeksi
si nuo rumat sanat viime kirjies-
säni? Minäkö en sinua ymmärtäisi? Et
lä tuomitse liian ankraasti - tahdon koet-

Las tulla paremmaksi... Olemme lapsia,
lapsia, lapsia Jumalan valtakunnassa.
Sik tulee, jolloin ihmiset heräävät,
niin ne näkevät, miksi on Kristus.
Si, mikä väärä käsitys heillä nyt on sii-
tä! .....

Hoikas! Nyt kerron Sinulle pouva-
akasta. Arvappas, kuu kävin eilen
illalla pouva-akan hevon! Ja kaikki
mitä hän sanoi oli totta. Hän luki
kortista:

„Tällä herralla ei ole virkaa, hän elää
vanhempainca kodissa, hän on saanut kou-
lukurvotuksen... Tällä herralla on nuori,
vaaleaverinen morsian, jonka äiti elää.
Ja hän ^{morsianne} pitää hyvien pajon teisti ja on hyvin
uskollinen, ja hän on kovin vahva teidin
sydämmellenne... Olkaa huolehti, kylti tee
saatte toisinaan, jos oisikin ensin vai-
keuksia. Hän on jo käynyt teidin kodissa
ne. Tämä talus tulee olemaan hauska...
Eusi kesäni te muthuotatte veden yli hä-

Ulkoon tämä kirje län, rauhan
sainnassa Mennin syksymällä!

Yhden muu opettajien ollen olleet "steekiaat"!

nen kanssaan. Ette vielä ole aivan kirk-
koissa, mutta sitten menette... Ja vau-
koina päivinä, kun jo olette naimisissa,
tulee teille krumunun virke, missä
on paljon paperia ja kirjoitusta...
Voi jeeheli (!) kun kaikki kootut
kanteet hyvin tälle herralle ja hänen
morsiamelleen... "

Ja sitten hän kohotti terävää ne-
nään ja katsoi minun terävällä
silmillään ja hymyili niin ystävälli-
sesti — ja kertoi kovin paljon muuta,
etten oikein muistakaan... Niin,
yhen hassun seikan muistan: "tämän
herran morsiamella on ennen ollut pik-
kunen ystävä, uniformumies (!) — mutta
ollut huolehti, se oli aivan toista, kyllä
hän teistä pitäs aivan toisella lailla
ja todellisesti... "!!!"

Paan kovin hauska oli se pouva-
akan-luona-käynti... Näethkö, Olli,
helms oli siellä myös, ja Hilda Auer
ja neiti Hellen — ja kaikki mitä hän

Sin' Sinut ja rakastaisin Sikköä. Ja sitten
 lisäsi annostuneen: „mutta katos, Sikkö,
 minä rakastan häntä, rakastan häntä
 kuin kukku sadetta päivän hetkessä, kuin
 pakolainen turvapaikkaansa, kuin rautaton
 rauha... Rakkauteni Sinua kohtaan
 oli kuin myrsky, kuin ~~galtainen~~ ^{galtainen} meri,
 mutta häntä mä rakastan niinkuin rako-
 taan auringon valoa... Etkö tahdo, et-
 tä olen onnellinen?“ ja hän tuli hii-
 kutetuksi Sinun hyökkästäsi ja minun
 rakkaudestani ja toivai, että olisin onnellis-
 lisen. Ja loppu oli, että hän hyökkäsi
 kosta....

Kyllähän näpesin, kun hän oli syhissä
 Osi - vaan mitä siihen osasin? Näin
 selvästi, että se teki hänelle niin
 hyvin... Kyllähän
muuten on arvanut että se olet Sinä, josta pidin.

Ou niin keveä olla. Annan elämäni Si-
 nulle, Maija. Mitä nyt mielit? Nyt odotan
 Seta piteä kirjettä vastaukseksi. Luotta-
 mukseni Sinuun on rajaton, tunnen kun-

Omitu että sinä gmmarist minun, sentähän että minun rakastat.
 Oi, Maija, Maija!
 Anna Sikkö.